

Parafia św. Augustyna

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

MSZE ŚW.: dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰.

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵.

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9⁰⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵;

tel.: 22-838-30-95 (tylko w godz. urzędowania), fax. 22-636-69-55.

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

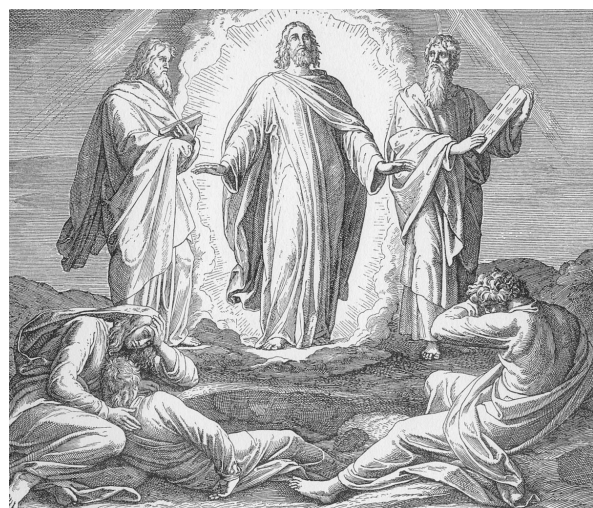
II niedziela Wielkiego Postu

25 lutego 2018 r.

LITURGIA SŁOWA

Rdz 22,1-2.9-13.15-18; Ps 116B; Rz 8,31B-34; Mk 9,2-10

Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i Jana i zaprowadził ich samych osobno na górę wysoką. Tam się przemienił wobec nich. Jego odzienie stało się lśniąco białe, tak jak żaden na ziemi folusznik wybielić nie zdoła. I ukazał się im Eliasz z Mojżeszem, którzy rozmawiali z Jezusem. Wtedy

Piotr rzekł do Jezusa: „Rabbi, dobrze, że tu jesteśmy; postawimy trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza”. Nie wiedział bowiem, co powiedzieć, tak byli przestraszeni. I zjawił się obłok, osłaniający ich, a z obłoku odezwał się głos: „To jest mój Syn umiłowany, Jego słuchajcie!” I zaraz potem, gdy się rozejrzeli, nikogo już nie widzieli przy sobie, tylko samego Jezusa. A gdy schodzili z góry, przykazał im, aby nikomu nie rozpowiadali o tym, co widzieli,

zanim Syn Człowieczy nie powstanie z martwych. Zachowali to polecenie, rozprawiając tylko między sobą, co znaczy „powstać z martwych”. – *Oto słowo Pańskie.*

Na Górze Przemienienia Bóg jeszcze raz objawił miłość ojcowską wobec swego jedyne Syna. Jezus jednak nawet wówczas, gdy ukazał uczniom swoją Boską chwałę, przygotowywał się na niewymowne cierpienie dla zbawienia człowieka i pamiętał o konieczności wypełnienia swojej misji w posłuszeństwie Ojcu. Papież Jan Paweł II niedługo przed swoim odejściem do nieba rozważał tę tajemnicę i wywyższając miłość Bożą, kontemplował fakt, że Bóg ocalił Abrahamowego syna, Izaaka, własnego zaś Syna nie oszczędził, ale Go za nas wydał...

Paweł Stasiński OFM Cap,
Oremus

KU PEŁNI CZŁOWIECZEŃSTWA

Katecheta długo się mozolił, by wytłumaczyć młodzieży wielkość powołania chrześcijanina, który ma mieć udział w bóstwie Chrystusa. Uczestnicy katechezy słuchali z uwagą, ale nie akceptowali tego, co słyszeli. Kiedy zostali dopuszczeni do głosu, w stronę zaskoczonego katechety ruszyła lawina zarzutów i ostrej krytyki. „Po co nam ksiądz mówi takie wielkie słowa. To nie ma nic wspólnego z życiem. Co nas obchodzi jakieś „przebóstwienie”, skoro nas nie stać nawet

na to, by jeden dzień od rana do wieczora być dobrym człowiekiem. Takie wzniosłe ideały to nie dla nas i nie zamierzamy tego więcej słuchać”.

Katecheta w pierwszym odruchu samoobrony gotów był zarzucić swoim słuchaczom ateizm. Skoro nie chcą słuchać o tym, co piękne i Boże, a wielkie ideały odstawiają do kąta, co wspólnego mają jeszcze z chrześcijaństwem? Rozstali się w atmosferze pełnej napięcia. Katecheta wracał do domu z poczuciem poniesionej klęski.

Na plebani zrelacjonował całe wydarzenie. Mądry proboszcz słuchał uważnie i z uśmiechem podsumował: „Popelniał ksiądz błąd, chcąc wyprowadzić na Tabor wszystkich uczestników katechezy, podczas gdy sam Chrystus z dwunastu wybrał jedynie trzech. Tabor jest dla wybranych. Cieszę się, że młodzi parafianie mówią jasno to, co myślą. Oni są blisko Ewangelii. Musicie się dogadać”.

Tydzień trwało zmaganie katechety. Przeprowadził dodatkowo jeszcze trzy

rozmowy z doświadczonymi pedagogami. Wreszcie zrozumiał, że to, czego pragną katechizowani, jest właśnie dokładnie tym samym, co on chciał im ukazać, a nieporozumienie polegało na braku uzgodnienia punktu wyjścia.

Młodzi ludzie byli gotowi podjąć rozmowę na temat ratowania siebie w świecie rozpadu wielkich wartości. Interesowała ich odpowiedź na pytanie: co robić, aby być lepszym. Ksiądz mówił o ideale tak wzniosłym, że w ich oczach stawał się on nierealny. Co tu mówić o możliwościach przeobstwienia, skoro na co dzień sto razy łatwiej spotkać człowieka upodłonego przez alkohol, narkotyki, seks, chciwość, brutalność, niż promieniującego wiarą, modlitwą, miłością. Poprzeczka została ustawiona zbyt wysoko.

Ksiądz faktycznie zapomniał o tym, że Apostołowie na Taborze wcale nie zostali przemienieni. Jedynie Chrystus na krótką chwilę objawił blask swego bóstwa. Przemawiający tam Ojciec Niebieski również nie wzywał Apostołów do przemienienia, tylko do posłuszeństwa swemu Synowi. A kiedy Piotr, Jakub i Jan wracali z góry przemienienia, Jezus zobowiązał ich do zachowania ścisłej tajemnicy, aż do Jego zmartwychwstania. Tabor więcej się nie powtórzył. Błyszczą on na firmamencie Ewangelii jak gwiaz-

da polarna, wskazując kierunek najgłębszych ludzkich pragnień.

W pewnym sensie młodym ludziom łatwiej niż starszym dostrzec sens chrześcijańskiej religii. Sami bowiem przeżywają proces przechodzenia ze świata dziecka w świat dorosłego człowieka. Młodość to czas kształtowania z chłopca mężczyzny, a z dziewczynki kobiety. To jest autentyczna przemiana. Proces niełatwy, ale innej drogi do dojrzałości nie ma.

Wielu chrześcijan zbyt wcześnie rezygnuje z dalszego rozwoju. Po osiągnięciu biologicznej dojrzałości już nie zabiegają o przemianę serca, tak by było ono zdolne kochać Boga, ludzi i świat. Tymczasem jedynie to przemienienie jest w stanie otworzyć przed nami perspektywę lepszego życia i stworzenia nowego, lepszego świata. Tak też zaplanował proces dojrzewania człowieka sam Stwórca. W chrześcijańskiej religii przeobstwić, znaczy to samo, co uczłowiczyć. W Chrystusie Bóg jest człowiekiem i człowiek jest Bogiem. Tajemnica to wielka. Bez niej jednak życie nasze byłoby całkowicie zamknięte w doczesności. To ona umożliwia nam wzrost w stronę wieczności. Podejmując wysiłek stawania się lepszymi, wychodzimy naprzeciw Bogu, który pragnie nam w tym pomagać swą przemieniającą obecnością.

Ks. Edward Staniek

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

949 Uczniowie w pierwotnej wspólnocie w Jerozolimie "trwali w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach" (Dz 2, 42):

Komunia wiary. Wiara wiernych jest wiarą Kościoła otrzymaną od Apostołów; jest skarbem życia, który się pomnaża, gdy jest rozdzielany.

950 Komunia sakramentów. "Owoc wszystkich sakramentów należy do wszystkich wiernych, którzy przez pośrednictwo tych samych sakramentów, będących również tajemniczymi arteriami, zostają zjednoczeni z Chrystusem i wszczępieni w Niego. Przede wszystkim chrzest jest jakby bramą, przez którą wchodzi się do Kościoła, i więzią jedności. Komunia świętych jest komunią sakramentów... Pojęcie komunii może być stosowane do każdego z nich, ponieważ każdy z nich jednoczy nas z Bogiem... Pojęcie to jest właściwe Eucharystii bardziej niż innym sakramentom, ponieważ przede wszystkim ona urzeczywistnia tę komunie".

951 Komunia charyzmatów. We wspólnocie Kościoła Duch Święty "rozdziela między wiernych wszystkich stanów... szczególne łaski" w celu budowania Kościoła. "Wszystkim objawia się Duch dla wspólnego dobra".

ZAPRASZAMY NA GORZKIE ŻALE

Jednym z charakterystycznych nabożeństw dla wielkiego postu są **Gorzkie żale**, które pokazują poszczególne etapy męki Pańskiej, a więc prawdę o cenie naszego zbawienia.

Św. Faustyna zapisała w swoim *Dzienniczku*: „Kiedy przed rekolekcjami ośmiodniowymi udałam się do swego kierownika duszy i prosiłam go o pewne umartwienia na czas rekolekcji, jednak nie otrzymałam pozwolenia na wszystko, o co prosiłam, ale tylko na niektóre. Otrzymałam pozwolenie na jedną godzinę rozmyślenia męki Pana Jezusa i na pewne upokorzenie. Jednak byłam trochę niezadowolona, że nie otrzymałam pozwolenia na wszystko, o co prosiłam. Kiedy wróciłyśmy do domu, weszłam na chwilę do kaplicy. - Wtem usłyszałam głos w duszy: **Jedna godzina rozważania Mojej**

bolesnej męki większą zasługę ma, aniżeli cały rok biczowania się aż do krwi; rozważanie Moich bolesnych ran jest dla Ciebie z wielkim pożytkiem, a Mnie sprawia wielką radość. Dziwi Mnie to, że jeszcze niezupełnie ześ się wyrzekła woli własnej, ale cieszą się nieźmiernie, że dokona się ta zmiana w rekolekcjach” (Dz. 369).

Słowa Pana Jezusa do św. Faustyny mogą być dla nas zachętą, aby rozważać Mękę Pańską właśnie np. w trakcie **Gorzkich żali**, które w naszym kościele odprawiane są w **każdą niedzielę Wielkiego Postu o godz. 17.30**.

Nabożeństwo powstało w War-

szawie. 13 marca 1707 r., w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu, w kościele św. Krzyża wierni po raz pierwszy odśpiewali *Gorzkie żale*. Zapewne nikt z nich nie przypuszczał, że oto rozpoczyna się długa tradycja.

„Gorzkie żale, przybywajcie, serca nasze przenikajcie. Rozpłynięcie się, me żrenice, toczcie smutnych łez krynice – śpiewamy”. Te charakterystyczne słowa, opierając się na łacińskich pasjach, napisał ks. Wawrzyniec Benik, misjonarz.

Nabożeństwo powstało dla istniejącego przy kościele Świętego Krzyża w Warszawie Bractwa św. Rocha. Jest formą uniwersalnej medytacji nad Męką Pańską.

Za udział w Gorzkich żalach (oraz w Drodze krzyżowej) można w okresie wielkiego postu zyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami, a są nimi:

- brak przywiązania do grzechu, nawet powszedniego (jeżeli jest brak całkowitej dyspozycji, zyskuje się odpust cząstkowy);
- stan łaski uświęcającej (brak

nieodpuszczonego grzechu ciężkiego) lub spowiedź św.;

- **przyjęcie Komunii św.;**
- **odmówienie modlitwy w intencjach papieskich** np. *Ojcze nasz* i *Zdrowaś Mario*, (modlitwa związana z odpustem ma być skierowana w intencji tych spraw, za które modli się każdego dnia papież, nie musimy znać tych intencji);
- **wykonanie czynności związanej z odpustem**, czyli np. uczestnictwo w *Gorzkich żalach* lub *Drodze krzyżowej* w okresie wielkiego postu.

ZAPRASZAMY NA DROGĘ KRZYŻOWĄ

Wśród nabożeństw, w czasie których wierni oddają cześć męce Pańskiej, mało jest tak lubianych jak *Droga krzyżowa*. W czasie tego nabożeństwa wierni symbolicznie i uczuciowo idą tą samą drogą, którą Jezus przebył w czasie ostatnich dni swego ziemskiego życia: od Góry Oliwnej, gdzie w "ogrodzie zwanym Getsemani" (Mk 14, 32) "począł się lękać" (Łk 22, 44), aż do Góry Kalwarii, gdzie został ukrzyżowany między dwoma łotrami (por. Łk 23, 33), i do ogrodu, w którym został pochowany w nowym grobie wykutym w skale (por. J 19, 40-42).

Świadectwem umiłowania tego nabożeństwa przez lud chrześcijański są niezliczone drogi krzyżowe w kościołach, w sanktuariach, na dziedzińcach klasztornych, a także na otwartym powietrzu, we wsiach i na pagórkach, a każda ze stacji ma odmienny kształt i swoją sugestywną wymowę.

Droga krzyżowa jako nabożeństwo, jest syntezą różnych wyrazów pobożności wprowadzonych we wczesnym średniowieczu. Są nimi: pielgrzymki do Ziemi Świętej, w czasie których wierni pobożnie nawiedzają miejsca męki Pańskiej; nabożeństwo do "upadków Chrystusa" pod ciężarem krzyża; nabożeństwo do "bolesnych dróg Chrystusa", które polega na procesyjnym przechodzeniu z jednego kościoła do drugiego na pamiątkę drogi, którą przebył Jezus w czasie swojej męki; nabożeństwo do "stacji Chrystusa", tzn. do tych momentów, w których Jezus przystaje na drodze prowadzącej na Kalwarię zatrzymywany przez ka-

tów, wyczerpany trudem, lub – powodowany miłością – nawiązuje dialog z mężczyznami i kobietami, które towarzyszą Jego męce.

W swej aktualnej formie, czego dowodzą świadectwa z pierwszej połowy XVII wieku, *Droga krzyżowa*, rozpowszechniona przede wszystkim przez św. Leonarda z Porto Maurizio (+ 1751), zatwierdzona przez Stolicę Apostolską i ubogacona odpustami, liczy 14 stacji.

Droga krzyżowa jest drogą wytyczoną przez Ducha Świętego, Boski Ogień, który płonął w sercu Chrystusa (por. Łk 12, 49-50) i zaprowadził Go na Kalwarię; jest drogą umiłowaną przez Kościół, który przechował żywą pamięć o słowach i wydarzeniach ostatnich dni swego Oblubieńca i Pana.

W nabożeństwie *Drogi krzyżowej* widoczny jest także wpływ różnych i charakterystycznych dla duchowości chrześcijańskiej wyrazów pobożności, którymi są: rozumienie życia jako drogi i pielgrzymowania; jako przejścia z ziemskiego wygnania do niebieskiej ojczyzny przez misterium krzyża; pragnienie wiernego naśladowania męki Chrystusa; potrzeba naśladowania Chrystusa, gdyż uczeń powinien postępować za Mistrzem, dźwigając codziennie własny krzyż (por. Łk 9, 23).

Z podanych wyżej motywów *Droga krzyżowa* jest nabożeństwem szczególnie odpowiednim dla okresu Wielkiego Postu.

Dla owocnego odprawiania *Drogi krzyżowej* mogą być użyteczne następujące wskazania:

forma tradycyjna ze swoimi 14 stacjami stanowi typową formę tego nabożeństwa. Przy różnych okazjach nie jest jednak wykluczone zastąpienie tej czy innej "stacji" innymi wydarzeniami ewangelicznymi z bolesnej drogi Chrystusa, które nie są uwzględnione w formie tradycyjnej;

w każdym przypadku istnieją formy alternatywne *Drogi krzyżowej*, zatwierdzone przez Stolicę Apostolską lub stosowane publicznie przez papieża. Teksty takich nabożeństw uważa się za oryginalne i można z nich korzystać niezależnie od różnych okoliczności;

Droga krzyżowa jest nabożeństwem, którego treść stanowi męka Chrystusa. Zaleca się kończyć je w taki sposób, aby wiernych przygotować do pełnego wiary i nadziei oczekiwania na zmartwychwstanie Chrystusa. Dla przykładu po końcowej stacji *Drogi krzyżowej* w Jerozolimie wierni zatrzymują się w Bazylice Grobu Pańskiego (*Anastasis*) na nabożeństwo stanowiące pamiątkę zmartwychwstania Pana.

Tekstów *Drogi krzyżowej* jest bardzo wiele. Zostały one ułożone przez duszpasterzy odznaczających się szczerym szacunkiem dla tego nabożeństwa i przekonanych o jego duchowej skuteczności. Wśród tych tekstów nie brak jednak takich, które zredagowali ludzie świeccy odznaczający się wielką świętością życia, wiedzą i doświadczeniem literackim.

Przy wyborze tekstu, zgodnie z ewentualnymi wskazaniem biskupów, należy kierować się głównie przygotowaniem wiernych do udziału w tym nabożeństwie oraz zasadą mądrego połączenia tradycji i innowacji. W każdym przypadku trzeba dawać

pierwszeństwo takim tekstom, w których w odpowiedni sposób zostało zastosowane słowo biblijne, oraz tekstom napisanym w języku szlachetnym i prostym.

Mądre odprawianie *Drogi krzyżowej*, w którym w sposób wyważony

przeplatają się wzajemnie słowo, milczenie, śpiew, procesja i refleksja, decyduje o dobrym skorzystaniu z duchowych owoców tego nabożeństwa.

(Z Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii, nr 131-135)

PROSIMY o 1% PODATKU na Caritas w naszej Parafii

Poniżej znajduje się wzór, wg którego należy wypełnić formularz PIT
Za okazane wsparcie składamy serdeczne Bóg zapłać!

J. WNIOSEK O PRZEKAZANIE 1% PODATKU NALEŻNEGO NA RZECZ ORGANIZACJI POŻYTKU PUBLICZNEGO (OPP)

Należy podać numer wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) organizacji wybranej z wykazu prowadzonego przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej oraz wysokość kwoty na jej rzecz.

137. Numer KRS	Wnioskowana kwota	138.
0000225750	Kwota z poz. 138 nie może przekroczyć 1% kwoty z poz. 126, po zaokrągleniu do pełnych dziesiątek groszy w dół.	zł. gr kwota

K. INFORMACJE UZUPEŁNIAJĄCE

Podatnicy, którzy wypełnili część I, w poz. 139 mogą podać cel szczegółowy 1%, a zaznaczając kwadrat w poz. 140 wyrazić zgodę na przekazanie OPP swojego imienia, nazwiska i adresu wraz z informacją o kwocie z poz. 138.

W poz. 141 można podać dodatkowe informacje, np. ułatwiające kontakt z podatnikiem (telefon, e-mail).

139. Cel szczegółowy 1%	140. Wyrażam zgodę
Zespół Caritas Parafii pw. św. Augustyna, 01-019 Warszawa ul. Nowolipki 18	☐
141.	

PIT-37⁽²²⁾

3/4

OGŁOSZENIA

1. W Wielkim Poście serdecznie zapraszamy do wspólnej modlitwy na:

Droge krzyżowa – w piątki o godz. 16.30 dla dzieci, o godz. 17.30 dla dorosłych, o godz. 19.30 dla młodzieży.

Gorzkie żale z kazaniem pasyjnym – w niedziele o godz. 17.30.

Jutrznie z Godziną czytań – o godz. 6.00 (od poniedziałku do piątku).

2. Papież Franciszek ustanowił Nadzwyczajny Rok Świętego Józefa Kaliskiego w Narodowym Sanktuarium św. Józefa w Kaliszu. Dlatego wyeksponowaliśmy obraz św. Józefa i zachęcamy do modlitwy, by głębiej i na nowo odkryć, jak potężnym orędownikiem jest św. Józef. To patron małżonków, rodzin chrześcijańskich, ojców, sierot, wszystkich pracujących, uciekinierów i patron dobrej śmierci.

3. Dziś dzień modlitwy i solidarności z misjonarzami. Ofiary złożone do puszek są przeznaczone na rzecz dzieła pomocy misjonarzom *Ad Gentes*.

4. W tym tygodniu pierwszy czwartek, piątek i pierwsza sobota miesiąca. W czwartek różaniec za kapłanów po Mszy św. o godz. 9.00. W piątek spowiedź św. od godz. 16.00, na którą szczególnie zapraszamy dzieci, o godz. 17:00 dodatkowa Msza św. W sobotę o godz. 9:00 Msza o Niepokalanym Sercu Maryi, a po niej nabożeństwo.

5. W sobotę, 3 marca – uroczyste obchody 200-lecia ustanowienia Archidiecezji Warszawskiej. Konferencja i Msza św. o godz. 10.00 w Bazylice Archikatedralnej św. Jana Chrzciciela.

6. W sobotę, 3 marca przypada 11. rocznica nominacji Pasterza Archidiecezji Księdza Kardynała Kazimierza Nycza na stolicę metropolitalną w Warszawie, a w niedzielę 4 marca dzień imienin Księdza Kardynała. Zachęcamy do modlitwy w intencji naszego Pasterza.

7. Kurs do bierzmowania dla dorosłych rozpoczyna się 2 marca. Spotkania – w piątki o godz. 19.30 w Kaplicy MB. Zapisy w kancelarii i na pierwszym spotkaniu. Szczegóły na stronie internetowej.

8. Zapraszamy do zamawiania intencji. Są jeszcze wolne intencje na Msze św. poranne.

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki parafialnej.
Ofiarodawcom i Czytelnikom składamy serdeczne Bóg zapłać!

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz parafialnie.

www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa.

Przygotowanie gazetki i druk: tel. 512 663 968